

El zorro

Títol original: *Der Fuchs (The Fox)* **Direcció i guió:** Adrian Goiginger **País:** Alemanya **Durada:** 118 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Simon Morzé, Karl Markovics, Adriane Gradziel **Música:** Arash Safaian **Fotografia:** Yoshi Heimrath, Paul Sprinz **Distribuidora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 07/07/2023

No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

El soldat Franz Streitberger és un missatger del Tercer Reich durant la Segona Guerra Mundial. Un dia, just abans d'un atac als aliats, el Franz troba un cadell de guineu malferit i decideix cuidar-lo, oferint-li l'escalf de la llar que a ell sempre li va faltar en la seva infància. L'animal passa a ser des d'aquell moment el seu millor amic i encara que en qualsevol moment podria escapar-se, roman fidel acompanyant el soldat durant gran part del conflicte. Fins que el 1941 el Franz té un nou destí: el front rus. (Sensacine)

CRÍTICA

21/11/2022 - El segon llargmetratge d'Adrian Goiginger narra la commovedora història del seu besavi, un soldat austríac que es troba una petita guineu ferida a principis de la Segona Guerra Mundial

Bones notícies des de Tallinn! Clarament, hi ha una pel·lícula que és una petita joia al Festival Black Nights d'aquest any de la qual hem de parlar. La segona pel·lícula d'**Adrian Goiginger** (*The Best of All Worlds*), nascut a Salzburg, que es titula **The Fox** i es va estrenar a la competició principal del certamen estonià, es basa en la història real del besavi del director, Franz Streiberger (interpretat per **Simon Morzé**). Al pròleg de la pel·lícula, ambientada el 1927, descobrim que els seus pares van cedir-ne la custòdia forçadament a un granger ric local durant deu anys. El 1937, el Franz és un carter amb motocicleta per a l'exèrcit austríac, que el va cridar al servei de la Wehrmacht, després dels esdeveniments de l'Anschluss. El moment crucial principal és quan, durant un moment mentalment difícil per a ell, el jove soldat es troba un cadell de guineu espantat i ferit, que acaba de presenciar la mort de la seva mare després d'haver caigut al parany d'un caçador.

Des d'aquell moment, el vincle entre els dos "orfes" es converteix en el focus. Darrere, podem seguir les atrocitats de la Segona Guerra Mundial i la invasió d'Alemanya a França. És digne d'admiració com Goiginger ha decidit no suavitzar la representació del conflicte. Deixa que les càmeres de **Yoshi Heimrath** i **Paul Sprinz** se centrin en alguns descobriments espantosos, encarrega al seu equip de so espantar el públic repetidament amb els sons ensordidors de tancs, bales i bombardejos, i suggereix al director de fotografia que esculli colors més brillants tan sols en uns moments seleccionats, normalment amb la intenció de donar un sentiment de "delirant". La presència discreta de la música (cortesia d'**Arash Safaian**) contribueix significativament a la construcció d'un vincle empàtic, sobretot durant les escenes on ens adonem que el Franz sent un remolí d'emocions i li costa trobar sentit a la seva vida.

Però per què funciona tan bé **The Fox**? I per què té el potencial de tocar la fibra sensible del públic? Primer, hi ha uns conflictes clars explicats, això causa sentiments oposats, i rarament deixaran indiferent el públic, sobretot aquells que, almenys una vegada a la seva vida, han tingut la sort de viure amb un animal de companyia. Segon, Morzé omple el seu treball amb la quantitat justa de complexitat, el Franz és un granger introvertit i afectuós, amb tot el que això comporta, i sembla autèntic, fins i tot en les dinàmiques més recargolades.

Davide Abbatescianni – cineuropa.org